

ajó, u-bë prap semurë edë vij ë lasosej me kal. I ðotë kali, kë »ti tsum kë vure kakë merák per atë vajzë, ðuaj babait, të të lërë, të vëshëtë roba të mira, edë mua të më vërë në šalë di hibë me lira, edë ðuaj, kë ,do dal në avli t j a hipij edë në herë kalit edë të vdes, se pa hipurë kalit edë në herë në roba të mira edë me hibë me lira, nuku më del spirti«. Edë aštú beri djali, si i ða kali, edë mbreti j a beri hatër djalit edë i beri të gjitha ató, k i kërkoj djali, edë vuri nërëz, ë e rúajen, kë të mos t iken, edë portën e kiš mbihur; ë si doti djali, kë j a hipi kalit, edë e loi kálënë mbernda në avli, sa u-ngro kali, edë i ðotë djali mbretit: »Të mirë mbetë, o babá!« Sa të ðoš mbreti: »Zën-e-ni«, u-hod kali nga avlia edë iku. Në udë kë vij, geti në kulë pa derë, pa pendžerë; mbernda nek ajó kulë iš në vajz šum e bukur, edë ajó vajza kiš štate vlezër, edë vlezëritë e saj leštonën me mbret të Rusisë, se ai mbreti kerkonej mótrënë e aturë, edë atá s duajen t j a ipnë, edë aštú kišnë zënë lúštenë ë leštonën; kišnë pesë vjet, kë bënen luft. È si vate djali áfërë asáj kútesë, kë iš si kalá, ndzoři djali pátenë edë i ra stizmes; aštú po k i ra, edë u-bë der, edë hiri djali mbernda. Kur vate mbernda, geti vajzen vetëm. I ðotë vajza, kë »tš je ti, kë erde ketú mbernda? kë ketú — ka në godža mbret, kë lešton pesë vjet me vlezërit e mi, edë akomi ketú s mund të vijë«. I ðotë djali, kë »u ketú kë erda, s erda per noňë gë të lig, po erda të šo, se tš išt; po të më ðuatš, se ku janë vlezërit e tu, kë leštójn, ë të vete të pikem me atá«. I ðot ajó, kë »n anë të detit janë, se nestrë vinë karávetë me askër, edë kanë luftë«. Aštú ðe djali doti, i ra prapë stizmesë me pašë edë u-mbil, u-bë, si iš perpara; edë vate në të štate vlezërit, ë si vate atjé, e prinë edë atá, ë ndëjnë, u-lasosnë, i pjeti, se tš bëjen atjé. I ðanë ðe atá hal e ture, kë »nestrë na vinë djete karavë me askër edë e kemi likšt punën«. U ðot ai, kë »mos u-tremni, se edë u ketú do ři të leštój me juve bašk«. Nestret erdë karávetë me askër; u-ngrenë të štate vlezëritë të zjnë vendet per të leštuar. U ðotë ai, kë »řini, leni, të dalnë jaštë, pa pastáj vemi ë leštójm«. I ðon atá, kë »atá janë šum, neve jemi të pak, ë po dúale jaštë, jemi të humbur«. U ðot ai, kë »leni ju, edë mos kini kasavët«. Aštú i lanë ë dual askeri per jaštë, edë u-ngre djali i mbretit ë j a hipi kalit edë i ndzoři perdenë kalit nga báletë, kë i kiš mbuluarë itin, edë ngriti edë festen e tij, edë u-hod mbi askër. Askeri s mund t e shënë nga lampsi, kë bënen, jo t i bëjnë, edë aštú vate mbi ta edë i vrau të gjith, la